ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MARCO DARMON
της 2ας Ιουλίου 1991 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Με την παρούσα προσφυγή, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παρέχοντας μόνο στους Ιταλούς υπηκόους τη δυνατότητα αναγνωρίσεως στην Ιταλία των αποκτηθέντων σε άλλα κράτη μέλη της Κοινότητος διπλωμάτων που επιτρέπουν την άσκηση ορισμένων παραϊατρικών επαγγελμάτων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 48, 52 και 59 της Συνθήκης ΕΟΚ.

2. Πράγματι, ο ιταλικός νόμος 752 της 8ης Νοεμβρίου 1984 [1] προβλέπει την αναγνώριση διπλωμάτων αποκτηθέντων στην αλλοδαπή, που επιτρέπουν την άσκηση παραϊατρικών επαγγελμάτων η οποία δεν προϋποθέτει κατοχή πτυχίου ιατρικής. Ωστόσο, η δυνατότητα της εν λόγω αναγνωρίσεως παρέχεται μόνο στους Ιταλούς υπηκόους. Με έγγραφό του της 12ης Οκτωβρίου 1987, το ιταλικό Υπουργείο Υγείας αρνήθηκε το ευεργέτημα των εν λόγω διατάξεων σε Βέλγο υπήκοο που ζητούσε την αναγνώριση του αποκτηθέντος στο Βέλγιο διπλώματός του φυσικοθεραπευτή.

3. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η εν λόγω νομοθεσία δεν συμβιβάζεται με τους κανόνες της Συνθήκης περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, ελευθερίας εγκαταστάσεως και παροχής υπηρεσιών. Μολονότι τίποτε δεν εμποδίζει ένα κράτος μέλος, εφόσον δεν υφίστανται διατάξεις περί εναρμονίσεως, να καθορίζει τα προσόντα που απαιτούνται για την άσκηση ορισμένου επαγγέλματος [2], η επιβολή της προϋποθέσεως της ιθαγενείας για την αναγνώριση διπλώματος ή επαγγελματικής επάρκειας, που έχουν αποκτηθεί σε άλλο κράτος μέλος, αντίκειται στους κοινοτικούς κανόνες [3].

4. Αμυνόμενη η Ιταλική Κυβέρνηση εκθέτει ότι η πράξη με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση του εν λόγω Βέλγου υπηκόου περί αναγνωρίσεως του διπλώματός του ακυρώθηκε με απόφαση του tribunale amministrativo regionale del Lazio. Το Υπουργείο Υγείας δεν άσκησε έφεση κατά της εν λόγω αποφάσεως, ως εκ τούτου δε είναι υποχρεωμένο να εφαρμόσει τις υιοθετηθείσες με την απόφαση του tribunale αρχές σε όλες τις αιτήσεις περί αναγνωρίσεως διπλωμάτων που θα υποβληθούν στο εξής.

5. Είναι περιττό να υπενθυμίσω ότι ούτε η απλή διοικητική πρακτική, η οποία στερείται επαρκούς δημοσιότητας και μπορεί να μεταβληθεί κατά βούληση από τη διοίκηση, ούτε ακόμη η υποχρέωση των εθνικών δικαστηρίων να μην εφαρμόζουν τις εθνικές διατάξεις που αντίκεινται στο κοινοτικό δίκαιο

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — GURI αριθ. 311 της 12.11.1984, σ. 9427.

2 — Απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 1987, 222/86, Unectef (Συλλογή 1987, σ. 4097, σκέψη 10).

3 — Για τους όρους αναγνωρίσεως διπλωμάτων αποκτηθέντων στην αλλοδαπή, ελλείψει οιασδήποτε προϋποθέσεως ιθαγενείας, βλ. απόφαση της 7ης Μαΐου 1991, C-340/89, Βλασσοπούλου (Συλλογή 1991, σ. I-2357).

απαλλάσσουν τα κράτη μέλη του καθήκοντος εξαλείψεως από τη νομοθεσία τους των διατάξεων που αντίκεινται στο κοινοτικό δίκαιο, προκειμένου να μην δημιουργείται «μία αβέβαιη πραγματική κατάσταση συνεπεία της παρατάσεως, έναντι των ενδιαφερομένων, αβεβαιότητας ως προς τις δυνατότητες επικλήσεως του κοινοτικού δικαίου» [4].

6. Επομένως, προτείνω στο Δικαστήριο

— να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παρέχοντας μόνο στους Ιταλούς υπηκόους τη δυνατότητα αναγνωρίσεως στην Ιταλία των διπλωμάτων που έχουν αποκτηθεί σε άλλα κράτη μέλη της Κοινότητος και επιτρέπουν την άσκηση ορισμένων παραϊατρικών επαγγελμάτων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 48, 52 και 59 της Συνθήκης ΕΟΚ·

— να καταδικάσει το καθού κράτος στα δικαστικά έξοδα.

4 — Απόφαση της 4ης Απριλίου 1974, 167/73, Επιτροπή κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (Racc. 1974, σ. 359, σκέψη 41)· βλ., πιο πρόσφατα, απόφαση της 14ης Ιουλίου 1988, 38/87, Επιτροπή κατά Ελλάδος (Συλλογή 1988, σ. 4415, σκέψη 9).